

DIANA FRUMOSU

cl. a XII-a, LT „Boris Dânga”, or. Criuleni

Pe diagonală cu Beethoven

Traversez strada pe diagonală
și fac echilibristică
deasupra neuronilor
infecțați de holeră.

Șapte mașini claxonează
lângă pașii mei desculți
când eu
ascult a Noua
Simfonie a lui Beethoven.

E numele primului meu copil.
Născut la
optsprezece.

Eram înăuntru când a murit

În lumina moartă de-afară
un cuc alb zboară cu aripile mutilate.
Cerului i-a căzut un dinte și alții doi
se clatină din rădăcini. E semn de moarte.
Mă tupilez după inima lui Shirley să nu mă ia frigurile.
„Cum stai?”, mă întreabă după o vreme.
„E mai bine în tine decât în carul morții.”
Shirley ca toți câinii vede alb-negru,
dar ochii lui au învățat să pipăie culorile.
Îmi spune cum am pictat azi florile pe tivul singurătății noastre
și-mi aduce oja de pe noptieră să ne mângălim unghiile cu viață.
A noastră rătăcește într-un cosmos pe care îl știu doar fluturii.
Stau cu Shirley pe tiv de prea mult timp ca să mai putem merge
și fluturii uită să intre pe la noi. I-am întreba cum o mai ducem,
dacă mai suntem vii acolo unde suntem și dacă mai e întregă
servieta cu inimi. S-ar putea să avem nevoie de ea. Shirley e bătrân
și, singură, nu-mi rămâne decât să mor lângă el.
„Cum stai?”, l-am întrebat după o vreme.
„Shirley se teme de cuci.”

Je t'aime cu surzi

Dimineța îi deschidea gura să intre cu tot cu ochi și
picioare
în măruntaiele ei.
Mai întâi creștetul, apoi inima,
mai întâi pe marginea buzelor, apoi ca o larvă
în pânțele ei.
De la o vreme nu mai erau oameni.

O săruta pe dinăuntru,
o îmbrățișa cu patimă, dar, mai ales,
/îi vorbea/.

Printre flori de lumină ea își dezbrăca rochia.
Îi deschidea gura spre ritual și intra în bărbatul
dinăuntru ei. Plămâni, inimă și vene. ...dar, mai ales,
/îi vorbea/.

Își treceau palmele peste ochi ca doi fluturi triști
din care respirațiile aruncau păianjeni
/să ne iubim azi ca și ieri, mâine la fel ca azi/
/să ne înnodăm ca două păsări mute/.

În fericitele supranașteri
surzii intră în cochilii și se iubesc până la dilatarea
morții. Altfel, viața umblă
ca un maidanez.

Nero și ceață

Viața e o mătrăgună.
Au crescut în mine
șinele de tren.

Sunt de parcă
aș vrea să mă arunc în
Marea Moartă
și marea asta
e mai vie
decât lumea.